

РОЗДІЛ 1

Підносячи до губ золоту чашу, споглядаю, як крізь смужки по-світу між моїми ґратами виграє оголена плоть.

Освітлення зумисне тьмаве. Тріскотливе полум'я осяює принадні постаті, що рухаються в теплому тандемі. Сім тіл роблять все задля втіхи одного, а я сиджу собі тут, відгороджена, ніби якась глядачка спортивних ігрищ.

Король прикликав мене сюди кілька годин тому, коли почав був пашіти й упрівати від в'юнких наложниць свого гарему, знаних як королівські *сідла*.

Цього вечора він вирішив розважитися в атріумі, либонь, через акустику. На його честь стогони відлунюють насправжки хітливо:

— О так, мій королю! Так! Так!

Шкіра довкола моїх очей стягується, я поквапом глитаю ще вина і змушую себе звести погляд на нічне небо. Атріум величезний, а всі стіни та куполоподібна стеля складаються всуціль зі скляних вітражів, тож звідси — найкращий круговид палацу. Себто тоді, коли сніговій вщухає бодай на хвилю, аби можна було щось дібрати.

Наразі, як завжди, метелиця. Білі пластівці сиплють з неба, обіцяючи вкрити шиби до світанку. Але тут-таки ловлю мляве жевріння єдиної зорі високо вгорі, котра, визираючи з-поза гнітючих хмар, миготить білим відлиском. На варті небосхилу затято стоїть пухка морозяна пара, застеляючи від мене ту красу й никаючи у свою комору, мов лихвар-скупар. Та все ж я маю хоч проблиск і вдячна за нього.

Цікаво, чи прадавні владики забутих часів спорудили цей атріум, аби мати змогу нанести на мапу сузір'я та розшифрувати історії, що боги заповіли людству на небесних скрижалях. Однак згодом природа стала їм поперек горла. Ці вартові хмари й досі глузують з наших марних зусиль, приховуючи небесні істини.

А може, давно спочилі королівські особи збудували цю залу лишень для того, щоби розглядати матове скло вітражів та хурделиці, що кружляють навколо, доки вони могли раювати в цій криївці, ховаючись від усюдисущого білого холоду. Ореанським королівським особам вистачило б гонору утнути щось в цьому дусі. Ось приклад... побіжно переводжу погляд на короля, глибоко зануреного по самі бовтанки в одну з сидлиць, поки решта на всі лади кокетує та бавиться йому на втіху.

Хоча я можу й помилятися. Можливо, цей простір було задумано не для того, аби люди вдивлялися в небо, а для того, аби боги споглядали вниз. Можливо, ті прадавні королівські особи теж приводили сюди *своїх* сидлиць на забаву небесних богів розпусними видовищами. З огляду на декотрі прочитані мною легенди, боги трохи скидаються на зграю хтивих

покидьків. Отож, правду кажучи, я не здивувалася б, якби це виявилось правдою. А втім, я їх аніскілочки не засуджую. Хто-хто, а королівські сідла добре знають свою справу.

Хоча мене приневолено споглядати та слухати тут непристойні дієства, а верхівка купола зазвичай вкрита снігом, атріум мені все одно до душі. Це місце наближує до зовнішнього світу, тут учувається подмух вітру на лиці, а легені розширюються од свіжого повітря.

Світлий бік? Принаймні можна не переживати за шкіру, що та потріскається від крижаного вітру чи обмерзне від снігу. Врешті-решт, сніговиця *несе* холод. Я намагаюся вбачати в житті передусім світле-добре, навіть коли я у своїй клітці. Гарненька в'язниця для гарненької реліквії.

— О Небеса! — одна з сідлиць, мабуть, Рісса, голосно стогне від блаженства, виринаючи мене із задуми. У неї сиплуватий голос та біляве волосся, а лице випромінює красу.

Кидаю позирк на сцену поперед себе, не в силах утриматися. Шість сідлиць зі шкіри пнуться, щоби справити враження. Шість — це щасливе число короля, адже він є правителем Шостого Королівства Ореї. Він напrawdę звихнутий на цьому. Мідас повсякчас оточений цим числом. Як-то шість гудзиків на кожній сорочці, що шийють для нього кравці. Чи шість зубців у його золотій короні. Шість сідлиць, що він їх шпекає сьогодні ввечері.

Ось так і зараз п'ятеро жінок та один чоловік задовольняють його тілесні потреби. Слуги принесли постіль, аби королю було якомога зручніше насолоджуватися оргією. Для них видається неабияким клопотом розібрати величезне ліжко, подолати з ним три сходові майданчики, а після всього зібрати знову й винести. Хоча що я тямлю? Я всього-на-всього *улюблена сідлиця* короля.

Морщу носа на цьому слівці. Мені більше медом по серцю, коли люди звуть мене улюбленицею короля. Воно набагато приємніше звучить, хоч і означає те ж саме.

Я належу йому.

Впираючись ногами в ґрати перед кліткою, вмощуюся спиною на подушки. Пантрую, як дупця короля ритмічно вигинається, коли він заглиблюється й вистромляється з сідлиці під собою. Водночас з обох боків од нього на ліжку стоять навкарачки дві жінки, надаючи йому доступ до своїх оголених грудей, які він розминає обіруч.

Короля запалюють звабні перси.

Зиркаю на власні груди, оповиті золотим шовком. Скидається радше на тогу, аніж на сукню. Смужки тканини, скріплені разом на кожному плечі, каскадом спадають донизу, підперезані золотими петлями на талії. Я ношу, торкаю або виджу доквіл саме тільки золото.

Кожна рослина в цьому атріумі, колись родюча та зелена, нині мертва та застигла. Вся зала, окрім прозорого скла вітражів, золота. Опріч позолоченої постелі, на котрій король шарпається, золотою стружкою всяяна також і дерев'яна рама ліжка. Підлога із золотого мармуру, в якому лисняться темні прожилки, нагадуючи мерзлі мулисті потічки. Золоті дверні ручки, блискотливі виноградні лози, що в'ються позолоченими стінами, металеві колони, що тягнуться до арок, втілюють багату розкіш.

Золота в замку Гайбелл короля Мідаса — куди оком не кинь.

Золоті підлоги. Золоті віконні рами. Килими, полотна, gobелени, подушки, шати, посуд, лицарські обладунки, що й казати, навіть маленька пташка завмерла в неживому лиску. Скільки сягає око, саме суцільне золото, золото, золото, зокрема в усій оздобі палацу. Кожен камінь, шабель та стовп.

Назовні замок мав би яскраво виблискувати на сонці. На щастя для всіх, хто мешкає за межами палацу, годі й уявити, щоб сонячний промінець абикколи сягав його. Як не сніг, то сльота, а як ні се ні те, так хвижа.

Дзвін тут завсіди застерігає про скору хуртовину, закликаючи людей zostаватись удома. А ще той велетенський дзвін

у найвищій вежі замку? Звісно, він зі щирого золота. Ох, який же він добіса *гучний*.

Ненавиджу його. Той клятий дзвін гучніший за град, що періщить по скляній стелі. А втім, відсутність дразливого дзвону в замку під назвою Гайбелл¹ була б, далєбі, блюзнірством.

Подейкують, що його дзвін чутно ген-ген далеко. Тож із гучним дзвоном та сліпучим золотом замок Гайбелл виглядає непристойно кричущо зі свого гніздища на схилі засніженої скелястої гори. Смак у короля Мідаса аж ніяк не витончений. Він хизується своєю славнозвісною силою, а люди або зачудовано схиляють голови перед його замком, або задрісно ловлять витрішки з нього.

Я підходжу до краю клітки налити собі ще вина, та глек уже спорожнів. Спохмурнівши, намагаюсь пропускати повз вуха вереск і чоловіче рохкання позаду мене. Король уже осідлав іншу сідлицю, Поллі, чії сласні охання ріжуть мені вуха, наче гострий біль у зубі після доторку льоду, водночас викликаючи спалах ревнощів.

Мені *до жаги* кортить ще вина.

Натомість хапаю виноград із тарелі з сиром та фруктами й пожадливо напихаю собі до рота. Може, хоч виноград забродить в моєму шлунку, а відтак я трохи захмелію? Дівчина не полишає надії.

Набивши знову повну пащеку на щастя, я вертаю до свого закутка та мощуся на плюшеві золоті подушки на підлозі. Схрестивши щиколотки, споглядаю звивання тіл, що грають в розпусній виставі для короля.

Трое із сідлиць новоспечені, тож я не відаю їхніх імен. Невідомий мені чоловік стоїть на матраці зовсім голісінький. О Небеса, який же він файний! Його тіло бездоганно відшліфоване. Я бачу-таки, чому король обрав його. Адже

---

¹ Від англ. *highbell* — високий дзвін (тут і далі прим. перекл.).

з такими виточеними кубиками пресу та жіночим лицем од нього очей не відірвеш. Безперечно, коли він не обслуговує Мідаса, він виліплює вправами, як скульптор із глини, кожен м'яз свого тіла.

Саме зараз він сперся передпліччям на верхню щабліну ліжка з балдахіном, а жінка-сідлиця сидить на ньому, мов вивірка на гілці, широко розсунувши вбіч ноги, поки він нею ласує. Їхній рівновазі та звабі можна позаздрити.

Третя новенька стоїть рачкувато перед тим чоловіком, висмоктуючи його стрижня, немов там отрута від зміїного укусу. І... ото пак, *яка ж* вона вправна! Тепер я знаю, за що її обрали. Я вигинаю в'язи, вкарбовуючи в пам'яті її манеру. Ніколи не знаєш загодя, коли якась навичка стане в пригоді.

— Мені набридла твоя манда, — раптом кидає Мідас, змушуючи Поллі хутчій вилізти з-під нього. Він ляскає щиясте дівчисько поперед себе. — Тепер ти. Я хочу твою дупу.

— Авжеж, мій королю, — муркоче вона, розвертаючись і стаючи рачки з піднятим догори гузном. Король занурює в неї свій «скіпетр» зі свіжими липкими соками Поллі, і кобіта видає стогін.

— Облудниця, — белькочу я собі під ніс. Таке не може подобатися. Не те щоби я відала з перших вуст. Мене *там* зроду не займали, дякувати Небесам.

Звуки в залі посилюються, коли пара сідлиць досягають вищої насолоди, удавано чи насправжки, а король шарпко цьвохкає кобіту, перш ніж, гаркнувши, спорожняє на неї своє сім'я. Сподіваюся, цього разу він наситився, адже я зморена і без вина.

Тільки-но кобіта втомлено валиться на постіль, він наостанок ляскає її по сідниці, цього разу витуряючи геть.

— Всі можете вертатися до гарему. Я з вами на сьогодні кінчив.

Його слова уривають стогони решти сідлиць, завчасно обриваючи їхні втіхи. Чоловік досі ритмічно гойдає своїм

ерегованим прутнем. Одначе ніхто не ремствує, не кпилить губи і не нехтує королівським наказом. Вчинити так було б самогубним глупством.

Усі вони спритно розплітають свої в'юнки тіла одне від одного й вервечкою прямують голяка до виходу, дечії стегна досі мокрі й липкі. Ніч видалася довгенькою.

Цікаво, сідлиці самі кінчають у гаремі чи як. Звідки мені знати, адже мене туди не пускають, тож я й не уявляю їхнього звичного життя за відсутності короля. Мені не дозволено потикатися *деінде* поза межами моєї клітки, хіба що в присутності короля. Як його улюбленицю, мене тримають під замком у безпеці. Улюблена тваринка, яку охороняють та утримують.

Спостерігаю за Мідасом, доки він вбирається у свої золоті шати, коли виходить остання сідлиця. Із самого лиш його вигляду, коли він отам стоїть, ледве зодягнений і вдоволений своїми чуттєвими оргіями, я вся палаю зсередини.

Він такий красень.

Мідас надто мускулястий, позаяк живе надміру розкішним життям, але від природи він стрункий та широкоплечий. Молодому королю тільки дрібку за тридцять, тож врода молодості досі згладжує риси його обличчя. Він наділений смаглявою шкірою, хоча тут усякчас як не сніг, то дощ. Волосся в нього світлувате з рудувато-медовим відлиском, який яскравішає при світлі свічок. У нього темно-карі очі і якась незбагненна харизма. Саме ця його харизма так притягує мене до нього.

Ковзаю поглядом вниз, до стрункої вузької поясниці та обрисів зм'яклого фалоса, що проглядається під шовковистою тканиною.

— Милуєшся, Аурін?

Вчувши своє ім'я, підводжу очі від пахвини до вищиреного обличчя. Щоки в мене заливає барвою, та я щосили тлумлю свою зніяковілість.

— Ну, вигляд маєш нічогенький, — відказую йому, стенаючи плечима та грайливо викривляючи рота у посмішці.

Реготнувши, він величаво прочовгує до ґрат. У мене в животі — гусениці замість метеликів. Заздрю цим вільним крилатим бестіям.

Очима він прочісує моє тіло від босих ніг аж до грудей. Я завбачливо втримуюсь од зайвих рухів з місця, тож сиджу, мов укопана. І хоч як би мені не припекло метушитися під його пронизливим поглядом, я сумирно дивлюся на нього в очікуванні. Довелося навчитися ціпеніти, адже це йому до вподоби.

Його очі неквапом прочісують моє тіло.

— Гм-м. Що це в нас тут за кралечка, так би й поласував на вечерю.

Граційно поволі підводжуся, доки шовк моєї сукні спускається каскадом згинами тіла до пальців ніг. Затим підходжу до решітки перед ним. Однією рукою охоплюю ґрати, що нас розділяють.

— Ти міг би випустити мене з цієї клітки та розкуштувати. — Пильную, аби мій голос лишався грайливим, а лице манливим, хоча моє лоно палає від жаги.

Випусти мене. Торкнися мене. Зажадай мене.

Мій король — складна людина. Я знаю, що він турбується про мене, але останнім часом я просто хочу... більшого. Хоча розумію, що це моя провина. Більшого, ніж я маю, годі й воліти. Я мала б бути на сьомому небі від задоволення всім, але не можу дати собі ради. Я воліла б, аби Мідас дивився на мене так само, як дивлюся на нього я. Я воліла б, аби його груди розривала та ж туга, що й мої. Та навіть якщо я занадто багато хочу, було б уже й так непогано, якби він бодай бавив зі мною трохи більше часу.

Я знаю, що це всього лишень рожева мрія. Він — король. Його всякчас відволікають тисячі справ. На нього покладені обов'язки, які мені й поготів не збагнути. Те, що мені

взагалі приділяють хоч якусь краплину уваги, мало б мене неабияк тішити.

Ось чому я тлумлю свій потяг під тяжкою вагою щільного снігового покрыву в глибинах свого серця. Бавлюся на всі лади. Борсаюся. Відбуваю свій час абияк. Та скільки б людей я не виділа щодня, просинаюся сама-одна і так само лягаю спати.

Це не провина Мідаса, тож негоже на нього нарікати. Це ні до чого. Кому як не мені краще знати, адже я живу в клітці.

Мідас хитрувато шириться на мою зухвалу пропозицію. Сьогодні він грайливий, а таким я застаю його вкрай нечасто, тож радію нагоді. Воскрешаю в пам'яті, якими ми були, коли тільки-но спізналися. Коли я була безпорадною занапашеною дівчинкою, а він вихором увірвався в моє життя, поклавши край гіркому безталанню. Він усміхнувся, і я всміхнулася.

Мідас знов-таки окидає оком мій стан, од чого тепло розливається тілом, підлещеним його увагою. Мій стан нагадує пісочний годинник, з пружними персами, стегнами та сидницями. Та не це впадає в око людям, коли вони мене вперше бачать. Не певна, що він цю ознаку досі примічає.

Коли люди скидають на мене оком, то не задля милування вигинами мого стану чи читання думок у моїх очах. Ні, вони завважають всього-на-всього одну ознаку, а саме — сяяння моєї шкіри.

Адже вона *позолочена*.

Не *золотиста*. Не засмагла. Не розмальована, не заплямована чи розфарбована. Моя шкіра справжня, блискуча, атласна, позолочена золотом.

Я на вигляд точнісінько така сама, як і все-все в цьому палаці. Навіть моє волосся та зіниці очей сяють металевим блиском. Я — ходяча золота статуя із всуціль позолоченим тілом, за виїмком саяливих білих зубів, білків очей та пискатої рожевої язика.

Я — дивовижа, товар, чутка. Я — королівська улюблениця.
Його трофейна сідлиця. Котру він своїм доторком покрит
золотом і теперечки тримає в клітці на вершині свого замку.
Моє тіло зберігає тавро його власності та прихильності.

Позолочена тваринка.

Я — коштовність короля Мідаса, володаря Гайбелла та
Шостого Королівства Ореї. Люди йдуть ловити витрішки
з мене так само, як і з його осяйного замку, дорожчого за всі
багатства королівства.

Я позолочена невольниця в золотій клітці.

А втім, яка ж гарненька моя в'язниця!

РОЗДІЛ 2

Про втому забуто, коли Мідас постає переді мною.

Вся моя бачність зосереджена на ньому, кожна клітинка мого тіла ловить його увагу. Поки Мідас надалі обдивляється мене, я користуюся нагодою намілюватися вродливими рисами його гладкого лиця, вольовим розрізом очей.

Що довше я розглядаю короля, то скоріше вибачаю йому те, що він покликав мене на свої оргії цього вечора. Вибачаю те, що приневолив мене зорити за тією втіхою, до котрої я не мала змоги долучитися, доки він розминав чресла своїх сідлиць.

Мідас здіймає руку й ковзає пальцем по моїм ґратам.

— Ти така люба мені, Аурін, — жєбонить він стишеним лагідним голосом.

Я завмираю, в грудях перехоплює подих, ніби шерехате гостре лезо шкрябає мої нерви, загострюючи всі відчуття. Він звільна наближається, пестить пальцем мою щоку. На шкірі в мене повстають сироти від одного лиш його дотику, але я тримаюся незворушно, не наважуючись бодай заплющити повіки, адже цей легкий порух може увірвати його пестоші.

Благаю, не припиняй мене пестити.

Понад усе хочу наблизитися і прихилитися до нього, простягнути руку крізь ґрати й торкнутися його у відповідь, але знаю, що не слід. Тож не сходжу з місця, хоч і не в силах стримати жаркого блиску в золотих очах.

— Чи потішило тебе сьогоднішнє видиво? — цікавиться він, неспішно проводячи пальцями по моїй пухкенькій нижній губі. Я розтуляю рота, подих мій овіває подушечку його великого пальця, теплом притягуючи тепло.

— Я б і сама за милу душу взяла участь, — відказую я, цілком свідома того, що його пальці рухаються по моїх губах у такт моїм словам.

Мідас торкається рукою пасм мого волосся. Потирає прядки, споглядаючи, як вони переливаються в мерехтінні свічок.

— Ти знаєш, що ти надто люба мені, щоби я сідлав тебе разом з іншими.

Я для годиться посміхаюсь.

— Так, мій королю.

Мідас відкидає моє волосся і тицяє пальцем в мого носика, перш ніж відсмикнути руку з клітки. Яке ж незмірне самовладання треба мати, аби лишатися на місці та не вигнутися тілом до нього, ніби гілка, що прогинається під силою вітру. Він відводить погляд, а мені до нестями кортить прихилитися до нього.

— Ти не схожа на звичайних сідлиць, котрих я об'їжджаю щодня, Аурін. Ти варта набагато більшого, ніж вони. Ба більше,

мені подобається, що ти завше там, стежиш за мною. Це мене збуджує, — проказує він із пекучим поглядом.

Дивує, як він може викликати в мене палкий потяг і нищівне розчарування водночас.

Хоча й негоже, та в мене таки вихоплюється. Він нехтує жагою мого палаючого лона.

— Але інші сідлиці вернуть від мене носа, а слуги пліткують. Хіба не думаєш, що було б набагато ліпше, якби ти дозволив мені якось долучитися, навіть якщо я просто торкати-мусь *тебе*? — питаю я. Знаю, що здаюся трохи нікчемно, та я так палко жадаю його.

Карі очі Мідаса зіщулюються, пронизуючи мене, і я знаю, що вийшла за рамки. Тепер всередині мене все стискається з іншої причини. Я втратила його. Я увірвала грайливість миті, неначе розірвала старий пергамент.

Вродливі риси застигають, чарівливість тане, мов сніг над вугіллям.

— Ти моя королівська сідлиця. Моя улюблениця. Моя люба, — прорікає він, змушуючи мене потупити очі долі. — Чхав я, що там верзуть якісь слуги чи сідлиці! Я робитиму з тобою все, що зажадаю, і якщо я вирішив утримувати тебе в клітці, де тільки я маю до тебе доступ, то це моє право.

Я хитаю головою. *От дурна дурена.*

— Ваша правда. Я просто подумала...

— Ти тут не для того, щоби думати! — випалює Мідас, уриваючи мене на рідкість грубо, від чого в мене аж захоплює дихання. Він був у такому доброму гуморі, а я все зіпсувала.

— Хіба я погано до тебе ставлюсь? — питається він, здіймаючи руки догори, доки його голос віддунує величним атріумом. — Хіба я не вдовольняю всі твої примхи?

— Вдовольняєш...

— Місто уцент напхане хвойдами, котрі живуть у злигоднях, дзюрять у відра та гибіють на вулиці, аби добути шматок хліба своєю мандою. А ти тут мені ще й скаржишся?

Я зціплюю губи. Він має рацію. Моє життя могло бути набагато гіршим. І таки *бувало* гіршим. А він мене порятував.

Світлий бік: те, що я улюблениця короля, дає мені багато переваг і захист, чого бракує іншим. Хтозна що могло б статися, якби король мене не врятував. Мною могли б заволодіти жажливі люди. Я могла б жити у вирі недуг та жорстокості. Я могла б нидіти зі страху за існування.

Зрештою, саме таким і було моє життя раніше. Жертва торгівлі дітьми, я надто довго скніла в неволі у недобрих людей. Надивилася надто багато паскудства.

Якось я кинула ноги на плечі звідтіль, стріла добрих людей, котрі дали мені дах над головою і полюбили, як рідну доньку. Тоді я гадала, що назавжди втекла від жорстокого життя. Допоки в нього не вдерлися загарбники і не забрали в мене все те. Отож моє життя мало знову піти шкереберть, якби в нього не увірвався Мідас і не врятував мене.

Він взяв мене під своє крило, вирвавши з жорстокої безжальної наруги, що раз у раз опосідала мою стражденну душу, а тоді обернув на свою славетну статуетку.

Я не маю права нарікати чи вимагати. Коли я загадуюсь про те, що могла б і далі вік вікувати... гаразд, цей перелік можна провадити *без кінця-краю* насправжки мерзенними речами, про які я не волюю споминати. Спогади про минуле викликають в мене розлад шлунку, тож не поринатиму в них. Зате вино надвечір не спричиняє жодного розладу. В цьому я вбачаю світлий бік.

Коли король Мідас бачить каяття в моїх очах, він задоволений, що спрямував мої думки в інше русло. Його очі знов добрішають, суглобами пальців він торкається моєї руки. Була би кицькою, замуркотіла б.

— Оце моя люба дівчинка, — каже він, і сум'яття, зворохлене всередині мене, потроху слабшає, адже я *йому* люба і завше буду. Між нами є зв'язок, якого не кожному осягти. Нікому більше не до снаги. Я знала Мідаса до того, як

він надів корону. Знала його до того, як люди стали з благоговінням схиляти перед ним голови. До того, як цей замок засяяв золотом. Десять років я була з ним, і це десятиріччя сплело між нами невидимі узи.

— Мені шкода, — виправдовуюсь.

— Все добре, — заспокоює він, пестливо погладжуючи мій зап'ясток. — Ти маєш стомлений вигляд. Вертайся до своїх покоїв. Я покличу тебе вранці.

Я сурмлюся, коли він відчужується.

— Вранці? — перепитую я. Як звикле, він кличе мене після заходу сонця.

Киваючи, він розвертається з наміром ретируватись.

— Так, король Фульк вертає завтра до замку Ренголд.

Ледве стримуюся, щоби не видихнути з полегкості. Терпіти не можу короля П'ятого Королівства Фулька. Це нечупарний грубий шкарбан із силою подвоювання. Застосовуючи свою силу, він здатен дублювати річ, якої раз торкається. З людьми це не працює, дякувати Небесам, інакше він давно вже подвоїв би й мене.

Хоч би мені ввік не довелося зріти того Фулька. Але він із моїм королем союзники вже не перший рік, тож навряд чи мені поталанить. Позаяк наші королівства межують одне з одним, він наїжджає сюди кілька разів на рік, як правило із возами, забитими всячиною, яку Мідас обертає на золото. Тільки-но Фульк повертається до свого замку, він, безумовно, все дублює. Старий *добряче* розжився завдяки альянсу з Мідасом.

Не певна, що мій король здобуває хоч якийсь пожиток навзамін, та я глибоко сумніваюся, що він збагачує Фулька з доброти свого серця. Мідас не з тих, хто славиться добродійністю. То й що — якщо ти король, маєш дбати передовсім про себе та своє королівство. Я не осуджую його за це.

— О... — ловлю натяк. Король Фульк схоче мене узріти перед від'їздом. Він мало не одержимий мною настільки, що навіть не намагається цього приховати.

Світлий бік? Його захоплення спонукає Мідаса приділяти мені більше уваги. Вони скидаються на двійко дітей, що не поділять одну іграшку. Коли Фульк у замку, Мідас ховає мене, аби позбавити Фулька нагоди погратися.

Якщо Мідас і завбачає мій неспокій, то не прохоплюється й словом.

— Зайди вранці до нас на сніданок в трапезну, — видобуває він, і я киваю. — А тепер ходи до свого покою і трохи відпочинь, наберися сил. Я пришлю за тобою, коли настане час.

Схиляю голову.

— Так, мій королю.

Насамкінець усміхнувшись, Мідас виходить, шурхочучи мантиєю, а я остаюся сама-самісінька, й атриум враз видається печерним.

Зітхаю і з безпорадною ненавистю оцінюю очима золоті ґрати, що оперізують залу. Якби лишень мені вистачило сили розсунути ті клятні ґрати та вислизнути. Річ навіть не у втечі, бо я її не планувала. Я *чудово* усвідомлюю, наскільки мені тут добре. Та якби я мала дозвіл самостійно прогулюватися замком, супроводжувати Мідаса до його спальні... ось і вся свобода, якої я так прагну.

Суто задля забави я хапаюся за пару ґрат і тягну щосили.

— Ну ж бо, маленькі позолочені дрючки, — белькочу, напружуючи руки.

Щоправда, я не маю добре розвинутих м'язів. Мабуть, мені варто виділити трохи вільного часу на вправи. Не те щоби я мала аж таку купу справ, що ніколи вгору глянути. Я могла б робити забіги від одного кінця клітки до іншого, або могла б видиратися перечками клітки й підтягуватися, або ж могла...

Гмикаю, гамуючи сміх, та опускаю руки. Мені нудно, але ж *не настільки*. Той сідлак з кубиками преса, далєбі, набагато вмотивованіший за мене.

Зиркаю крізь ґрати на пташину клітку, що звисає з п'єдесталу за кілька футів од мене. Всередині навічно завмерла на

жердинці золота пташка. Здається, колись вона була сніговим збликом. Грудка, цяткована білим снігом, над яким пташка могла пурхати, крила розпростерті в русі, ніби долають крижаний вітер. Тепер м'яке пір'ячко пташки скуте металевою твердю, крила навек притиснуті до її крихітного тільця, а горло залякло в тиші.

— Не дивись так на мене, Койне, — кидаю пташці, яка незмигтно вилупляється в мій бік. — Знаю, — зітхаю я. — Знаю, як важить для Мідаса, аби я була в безпеці у своїй клітці, як і ти, — кажу, нахилиючи голову, перш ніж знову оглянути всі предмети розкоші в межах досяжності.

Їжа, подушки, дорогі шати. Деякі люди ладні вбити за ці речі, і я кажу це не для красного слівця. Вони б *направду* вбили. Злидні відбирають волю. Я це добре знаю.

— Не те щоби він не дбає про мою вигоду. Не можна бути такою пожадливою чи невдячною. Все могло бути набагато гірше, хіба ні?

Пташка й далі вибавчує на мене оченята, і я велю собі припинити балачки з нею. Вона давно вже випустила останній дух. Я й щебету її до пуття не пам'ятаю. А колись її милозвучний спів розраджував мою душу, допоки вона не обернулася на блискучу німу фігурку.

Так ось що на мене чигає?

Через п'ятдесят років моє тіло по самі пучки пальців затвердне, як у пташки? Мої нутрощі зіллються воедино, голос змовкне, язик потяжчає? Білки моїх очей кровоточитимуть, повіки назавше залякнуться розплющені, але без ознак життя? Може, так і я сидітиму тут, навіки залякла, доки люди зазиратимуть, розмовляючи зі мною крізь ґрати, а я не зможу їм відповісти.

Ось мій страх, в якому я ніколи нікому не зізнавалася. Хтозна, чи дія тієї сили колись відміниться? А може, одного дня я *направду* обернусь на статую.

Наразі все, що я можу вдіяти, — це далі собі співати, чепурити своє прославлене пір'ячко. І далі дихати на повні груди,

що досі здіймаються й опускаються, ніби сонце. Ми з Койн не одного поля ягоди. Принаймні поки що.

Обернувшись, я проводжу рукою донизу по ґратах, перш ніж безсило її опустити. *Світлий бік, Аурін. Маєш бачити світлий бік.*

От хоча б узяти мою клітку, вона аніскілечки не затісна. Вже багато років Мідас п'ядь за п'яддю розширював її, щоб оперезати весь горішній поверх палацу. Він доручив робітникам прилаштувати додаткові дверні проходи в задній частині покоїв, аби ті були обладнані ґратованими хідниками, що ведуть до великих круглих кліток. Він зробив це для мене.

Самотужки я можу дістатися до атріуму, вітальні, книгозбірні, королівської трапезної, а також до моїх приватних покоїв, що займають усе північне крило. Це більше простору, ніж у більшості жителів королівства.

До моїх особистих покоїв входять ванна кімната, гардеробна та спальня. Розкішні кімнати з величезними вбудованими пташиними клітками, з'єднані ґратованими переходами, що дають мені змогу пересуватися з одних покоїв в інші, аби я повік не покидала свою клітку, допоки Мідас не прийде прогулятися зі мною. Проте навіть тоді він водить мене хіба що до тронної зали.

Бідолашна золота улюблениця. Знаю, що видаюся невдячною, і ненавиджу себе за це. Це як гнійна подряпина глибоко під шкірою. Я її шкрябаю та зчісую, хоча знаю, що краще не чіпати, краще дати їй зажити й зарубцюватися.

А втім, хоча всі кімнати ошатні, а все, що трапляється мені на очі, — вишукане, розкіш мене більше не приваблює. Я гадаю, що таке мало неминуче статися після тривалого перебування в цьому замку. Чи справді важить, що клітка з чистого золота, коли її не можна покидати? Клітка є клітка, хоч і золота.

І в цьому вся суть. Я благала його піклуватися про мене й захищати. Він дотримався своєї обітниці. А я сама все псую.

Мій власний розум збиває мене на манівці, нашіптє думки, на які я не маю права.

Подеколи, хильнувши хвацько вина, я забуваюся, що перебуваю в клітці, і та дошкульна подряпина вивірюється з моєї пам'яті. Тому я п'ю багато вина.

Видихаючи, глипаю на скляну стелю, нагледівши нові хмари, що набігають із півночі. Їхні пухкі обриси підсвічені місяцем позад них. Цієї ночі Гайбелл вочевидь занесе кучугурами снігу. Не здивуюся, якщо до завтрашнього ранку всі вітражі атріуму будуть вщерть укриті білою крупною з товстим намерзом, а небозвід знов-таки приховається від мене.

Світлий бік? Я досі виджу однеєнку зіроньку, що мріє крізь ніч.

Коли я була маленькою, пам'ятаю, як моя матінка розказувала мені, що зорі — це богині, що чекають, аби вилупитися з оболонки світла, як зі шкаралупи. Чудова історійка для крихітної дівчинки, котрій випаде одним махом втратити сім'ю і дім.

Коли мені було п'ять роцків, однієї ясної зоряної ночі мене витягли з ліжка. Ми дріботіли поодинці, я та інші сусідські дітлахи, якраз тоді, коли повітря сколихував гамір боротьби. Ми вислизнули теплого вечора, намагаючись добутися до безпечного місця, оточені небезпекою. Я ревла ревма під прощальні поцілунки батьків, але вони веліли мені йти. Бути хороброю. Вони обіцяли незабаром прийти за мною.

Один наказ, одна обіцянка, одна брехня.

Проте дехто знав, що нас намірялися вивезти. Либонь, дехто прохопився. Тож, хоча мене й інших намагалися вивести звідтіля, безпечного місця ми так і не добулися. Натомість заледве ми доп'ялися до краю міста, загарбники напали з тіні, ніби вже чигали на нас. Наших супровідників закололи. Гаряча кров порскала на маленькі ошелешені личка. Від згадки про ті події мені й досі набігають пекучі сльози. Тоді-то я втямила, що снила кошмар наяву.

Я намагалася кликати на поміч, кликала батьків, щоби сказати їм, що все не так, як вони обіцяли, але мені в рот запахали шкіряний кляп із присмаком дубової кори. Я рюмсала, коли нас викрали. Сльози лилися. Ноги підкошувалися. Серце калатало. Домівка танула. Були гвалт, і брязкіт металу, і плач, а потому нависла тиша. Тиша дзвеніла найжахливіше.

Я все дивилася на ті оболонки світла в чорному небі, благаяючи богинь вилупитися і зійти звідти порятувати нас. Повернути мене до мого ліжечка, до батьків, у безпеку.

Вони не почули.

Можна подумати, що я ображена на зорі, та це не так. Адже шоразу, коли я зводжу очі вгору, переді мною виринає образ матері. Дуже розпливчастий образ. Образ, який я ревно силуюся втримати в пам'яті ось уже двадцять років.

Але пам'ять і час не друзі. Вони відштовхують одне одного, мчать у протилежних напрямках, натягуючи мотузку між собою, погрожуючи його розірвати. Вони змагаються, а ми чомусь програємо. Пам'ять і час. Завжди втрачаєш одне, коли обираєш інше.

Я не можу відтворити рис материного обличчя. Не можу пригадати тембру батькового голосу. Не можу воскресити в закамарках пам'яті відчуття їхніх останніх обіймів. Усе це померхло.

Самотня зоря з неба підморгує мені, але її видноту розмивають мені сльози в очах. Наступної миті її заступають бурхливі хмари, розриваючи моє серденько болем відчаю.

Якщо ці зорі воістину богині, що чекають на народження, я маю застерегти їх зоставатися там, де вони є, у безпеці свого мерехтливого сяйва. Бо що їм випаде тут, унизу? Тут, унизу, життя похмуре й самотнє, в ньому гучні дзвони та обмаль вина.